

REVENUES

PETRA VON KANT

MALMÖ STADS-TEATER

23 SEPT-3 NOV 2016

fuck the pair

away

PETRA VON KANT, född 1972 i Nürnberg, är en tysk bildkonstnär, performanceartist och regissör. Hon fick sitt konstnärliga genombrott 1999 med utställningen *My life in general* på galleriet Weiße Raum i Berlin.

Under sin tidiga karriär arbetade von Kant mest med måleri och skulptur. Efter en personlig kris, då hennes make omkommit i en bilolycka, övergick hon till foto, video och performance.

Petra von Kants eget liv är inspiration och motiv för hennes konst. Hennes verk är självutlämnande och ofta sexuellt utmanande. Tematiken pendlar mellan mörker och ljus, djupaste allvar och grotesk humor.

Guten Abend, gute Nacht,
mit Rosen bedacht,
mit Wäglern besteckt,
Schliefst unter die Deck!
Morgens früh, wenn Gott will,
wirst du wieder geweckt.

It's not me that's

crying

It's my soul

You crossed this line
Do you find it hard to sit with me
Tonight?
I've walked these miles but I've walked
'em straight lined
You'll never know what was like
to be free
Don't you know that it's only fear
I wouldn't worry, you have all
your life
I've heard it takes some time
to get it right.

I'M GOING TO GET YOU
YOU CUNT YOU
FUCKING BASTARD
AND WHEN I DO - THE
WHOLE WORLD WILL KNOW
THAT YOU DESTROYED PART
OF MY CHILDHOOD.

PETRA VON KANTS BITTRA TÅRAR
Av Rainer Werner Fassbinder

Premiär Intiman 23 september 2016
Originaltitel Die bitteren Tränen der Petra von Kant
Förlag Nordiska ApS och Colombine Teaterförlag
Översättning Lars Bjurman
Dramaturg Anna Kölén
Svensk textbearbetning Sofia Stenström

Regi och bearbetning Anna Bergmann
Scenografi Janina Audick
Kostym Lane Schäfer
Ljus Daniel Kullman
Ljud Heiko Schnurpel
Video Sebastian Pircher (impulskontrolle)
Mask Agneta von Gegerfelt
Koreografi och rörelseinstruktion Jonas Svensson

I ROLLERNA

PETRA VON KANT **Susanne Karlsson**

MARLENE **Sina Kiessling**

SIDONIE VON GRASENABB **Karin Lithman**

KARIN THIMM **Natalie Sundelin**

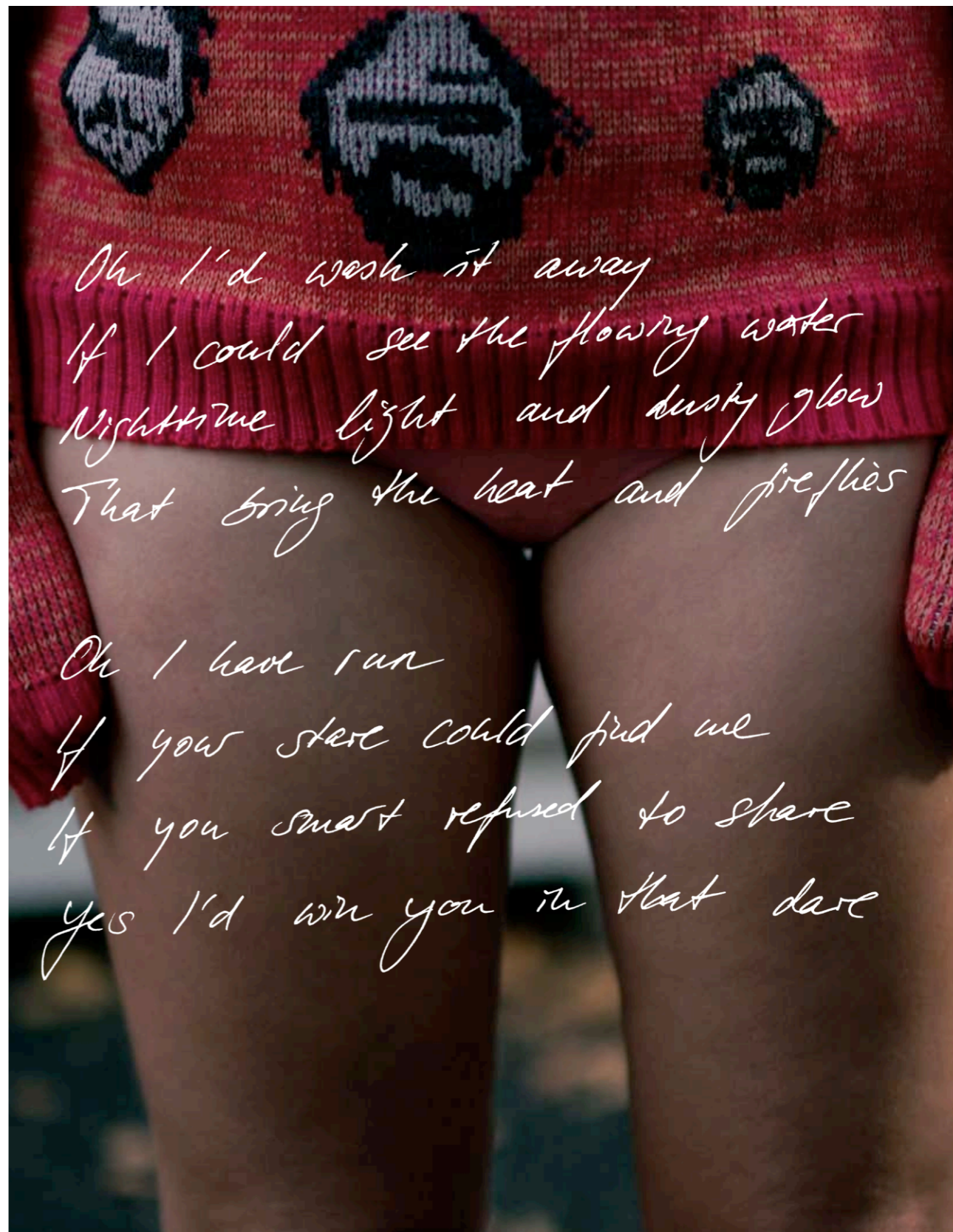
GABRIELLE VON KANT **Alba August**

*(skådespelarpraktikant från Den Danske
Scenekunstscole, Köpenhamn)*

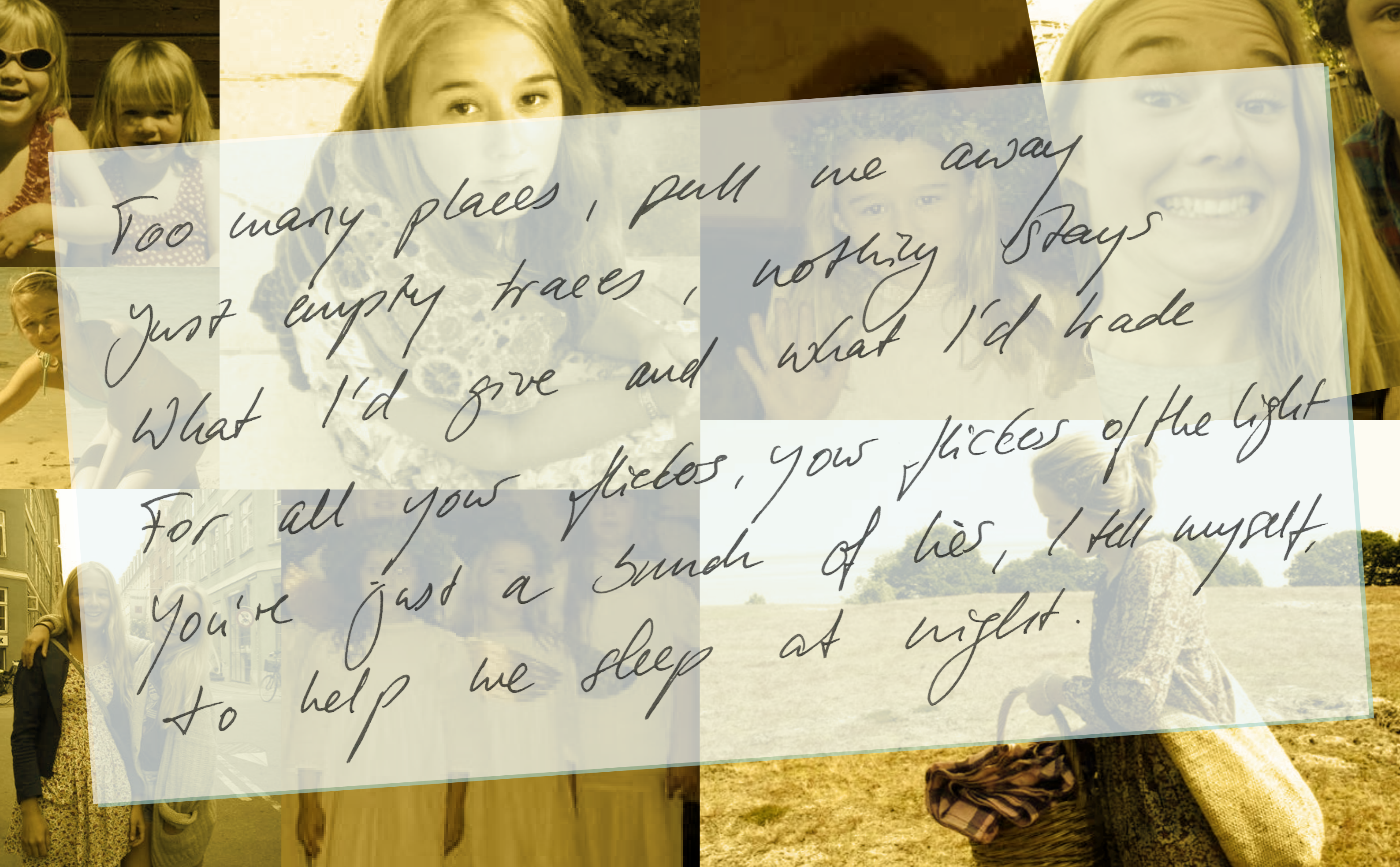
VALERIE VON KANT **Katarina Lundgren-Hugg**

Too many places, pull me away
Just empty traces, nothing stays
What I'd give and what I'd trade

For all your kisses, you kisses of the light
You're just a bunch of lies, I tell myself,
So help me sleep at night.

UT UR KVINNO- RUMMET

”Det låter bara hårt, därför att jag använder huvudet. Det är du tydligen inte van vid, att kvinnor tänker” (Ur *Petra von Kants bittra tårar*)

”Världen är sådan som man har vilja och förmåga att föreställa sig att den ska vara. Om den nuvarande världen inte lever upp till ens föreställningar om hur den ska vara, och ens vilja inte är stark nog att genomdriva ens föreställningar om världen, har man trots allt den bräckliga möjligheten att existera i konsten eller i drömmen. Det finns bara detta enda liv och det kan man inte uppskjuta tills det tusenåriga riket eller revolutionen har kommit. Det fordrar att man lever det här och nu.”

Så skrev den danska filmvetaren Christian Braad Thomsen i boken *Fassbinder – en resa*

mot ljuset som han gav ut 1983. En sorgbok över den tyska filmregissören Rainer Werner Fassbinder som dött året innan.

Fassbinder föddes den 31 maj 1945 och lämnade efter sig en uppseendeväckande stor produktion: 43 filmer (vissa av dem TV-serier) plus pjäser och teaterföreställningar. I genomsnitt blev det 4-5 filmer per år, i en så rasande takt som om han skulle ha vetat hur lite tid han hade på sig. Många av dem är klassiker idag, som *Veronika Voss längtan*, *Berlin-Alexandersplatz*, och *Maria Brauns äktenskap*. En arbetsnarkoman som

gjorde sitt privatliv till film och bodde, levde med och älskade de människor han arbetade med. Han var utbildad skådespelare men självlärd i allt annat. Han flyttade hemifrån vid 11 års ålder, fnaskade, läste böcker, gjorde avantgardeteater i München – sexton föreställningar på tre år som författare/regissör/skådespelare. Till teatergruppen hörde bland andra Andreas Baader som senare försvann med vissa av de andra skådisarna för att bränna varuhus och vidare till andra terroristaktioner. Fassbinder var också samhällskritisk men ville verka som konstnär.

Braad Thomsen skrev: ”hur fet, ovårdad, hysterisk och aggressiv (Fassbinder) än var, så har jag aldrig känt någon vackrare människa än han och denna bok är ett försök att säga, att hur depressiva, motsträviga, provocerande och avvisande hans filmer än är, har jag aldrig sett några vackrare filmer än de.”

Utifrån filmerna går det att skönja en linje från Fassbinder till Pedro Almodovar, främst till hans färgmättade kvinnomelodramer. Till Lars von Trier som verkar ha haft en lika kaotisk barndom i ett vänsterintellektuellt hem (Rainer flyttade bort då mamman tog hem sin 20-åriga älskare). Även till Aki Kaurismäki och hans lakoniska arbetare, knappa dekor, mörkfyllda dialog och fåtal personer. Och så klart till Todd Haynes som älskar Hollywood-regissören Douglas Sirk lika högt och vars *Far from heaven* är lika influerad av Fassbinders utsökta Sirk-remake *Rädsla urholkar själen* som av originalet.

Men vem, förutom filmregissörer, ser Fassbinder idag? Det är synd för vår tid skulle behöva hans filmer som synade fascismens rötter och Tysklands närhistoria. Politiskt var Fassbinder klarögd: ”kapitalet har uppfunnit

terroristerna för att tvinga staten att skydda kapitalet bättre” säger en av hans rollfigurer. Han trodde aldrig på att kapitalismen kunde störtas med revolution eftersom de som tar till våld blir till vad de bekämpar. Han trodde inte på några utopier utom utopiernas nödvändighet. I hans filmer är människorna varandras befriare och bödlar och i allt han visar är han aldrig överlägsen utan medskyldig. Han såg människan: sjaskig, sårad, ful, rå, utsatt, motbjudande, öm, okontrollerad, älskvärd och ärlig. Står publiken idag ut med att se henne?

Fassbinder sa i en intervju 1974: ”Det bästa jag kunde tänka mig skulle vara att skapa ett slags förbindelse mellan ett sätt att göra filmer som är lika vackra, starka och underbara som Hollywoodfilmerna och som ändå inte ovillkorligen är bekräftelser. Det är verkligen min dröm att göra en tysk film som är lika vacker, fantastisk och underbar och ändå systemkritisk.”

Det här var precis vad han gjorde i *Petra von Kants bittra tårar*, som spelades in på tio dagar. Melodramat är mättat av känslor, hysteri, närbilder, silkeslena 50-talsballader (använda narrativt, utan ironi). Färger: rosa, orange, rött, bruntonade renässansmålningar på väggarna. Rodnande och fnasig hud. Skyltdockor och speglar. Hela filmen i ett enda klaustrofobiskt rum. Påminner inte så lite om Ingmar Bergman, kanske mest *Scener ur ett äktenskap* med sina närbilder, långa pratsessioner, stora känslor. Men här förekommer sex kvinnor, inga män. Telefonen har en komiskt påtaglig roll, som ett vapen eller en mikrofon.

Petra von Kant är en känd modetecknare, spelad av en av Fassbinders favoritskådespelare Margit Carstensen. Petra är 35 år,

frånskild, bor i en elegant lägenhet där hon även jobbar med sin medhjälperska och allt i allo Marlene. Hennes tonårsdotter Gabi är på internatskola. Hennes väninna Sidonie introducerar henne för Karin Thim, spelad av en ung knoppande Hanna Schygulla. Karin och Petra har en stormig kärlekshistoria.

Första gången vi ser Petra är i ett telefonsamtal med modern. Hon ser rakt in i kameran, vacker, dominerande, berättar aggressivt sin historia som människor med makt har för vana vid att göra – om hur hon ville vara jämlik med sin man: ha ett öppet, ärligt, vackert förhållande men att det slutade med att hon blev lägrad som en ko av en tjur. Men uppenbarligen lever hon enligt devisen ”tro på vad jag säger, inte vad jag gör”. Hon sminskar sig, förtrycker sina närmaste, använder sina pengar för att dominera dem, köper deras kärlek och ber dem ljuga eller tiga för att göra henne glad. På slutet ser vi Petras sammanbrott till tonerna av The Great Pretender. Hennes ansikte är en likblek mask, ömsom stel, ömsom skälvande. Ibland ser hon uråldrig ut, ibland som en man. Full krälar hon på golvet vid sin telefon, väser, slår sönder saker. Hon far ut i anklagelser mot sin dotter, sin väninna, sin mor. Till slut går något sönder och hon förstår att hon själv inte har varit ett dugg bättre: hon har heller inte kunnat älska utan att ställa krav. ”Jag älskade henne inte. Jag ville bara äga henne”, säger Petra om Karin. Och därför att hon äntligen ser sig själv kan hon också möta sin mamma i en av de mest oväntat ömma mor-och-vuxen-dotter-scener jag sett.

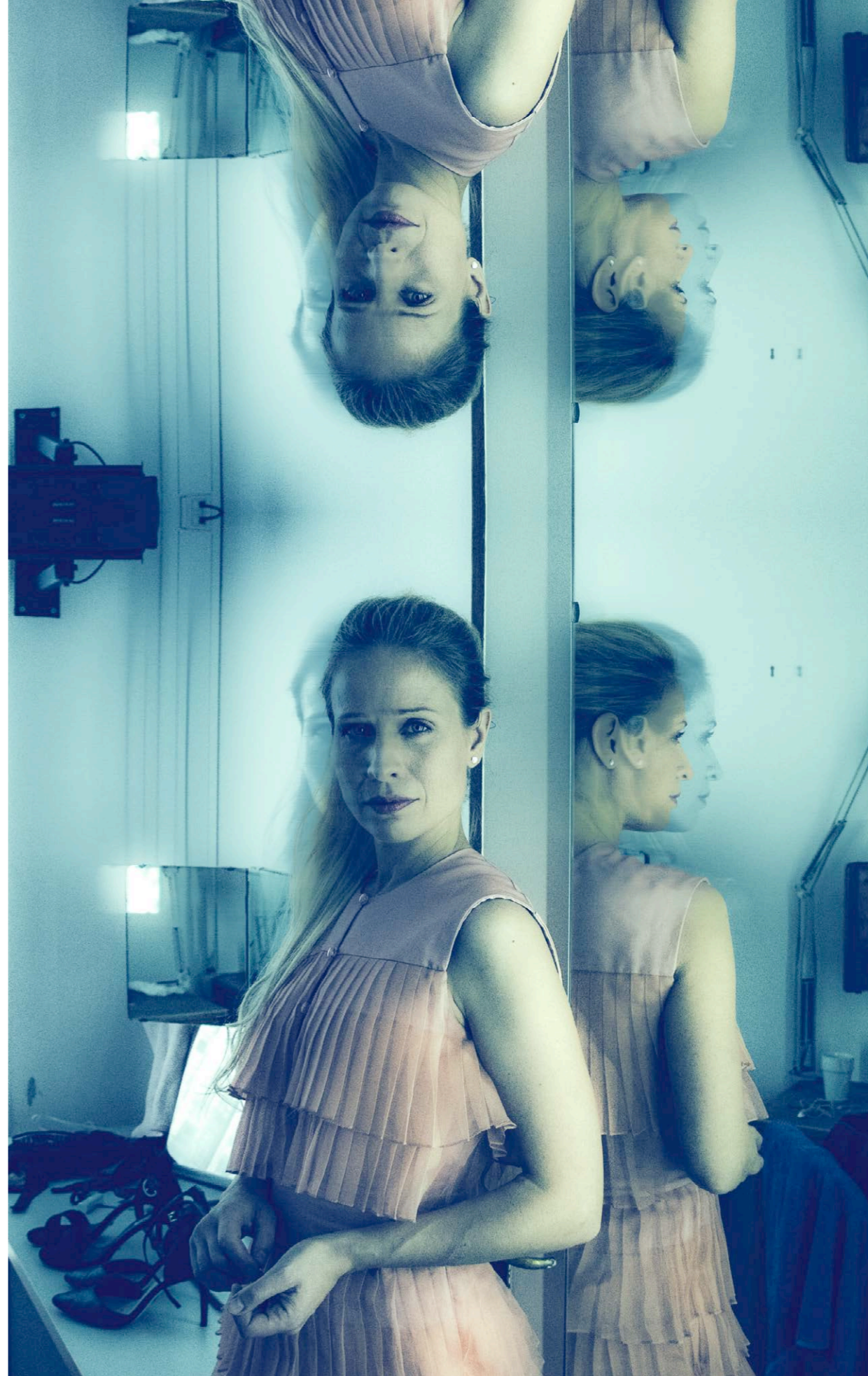
Förutom om kvinnoroller (förebilder är alltid reaktionära, ansåg Fassbinder) handlar filmen om att kommunicera. Liksom alla melodramer delar Petra von Kant drömmen om att kunna säga allt, förklara allt och bli förstådd av alla. Men Petras ord tjänar bara till att hålla människorna på avstånd – hon vill till varje pris inte ta reda på vad de tänker.

Ändringarna mellan Fassbinders eget pjäsmanuskript och filmversionen pekar i samma riktning. De flesta handlar om Marlene, denna typiskt melodramatiska rollfigur: den stumma som ska börja tala.

We’ve come a long way, baby. Eller har vi? Problematiken i denna drygt 40 år gamla film kommer mig fortfarande inpå huden – många mönster är tröttsamt bekanta. Den blev till 1972, en optimistisk tid när kvinnörelsen var som mest på offensiven i Västvärlden, under den andra feministiska vågen. Idag syns det tydligare att Petras bittra tårar inte faller för att hon är kvinna, utan för att hon är människa. Fassbinder sa själv att så länge familjekonstellationen pappa mamma barn existerar kommer inget att ändras och det stämmer att strukturer är överraskande sega ting. Hans lösning var att göra sina filmer med sorgliga slut. Inte för att uppfylla åskådarens längtan – utan för att väcka den. Som han sa i en intervju 1981:

”Bara genom varje enskild persons längtan efter något annat kan något annat uppstå.”

Sara Ehnholm Hielm, filmkritiker och förläggare

Oh God you made me feel

So wonderful

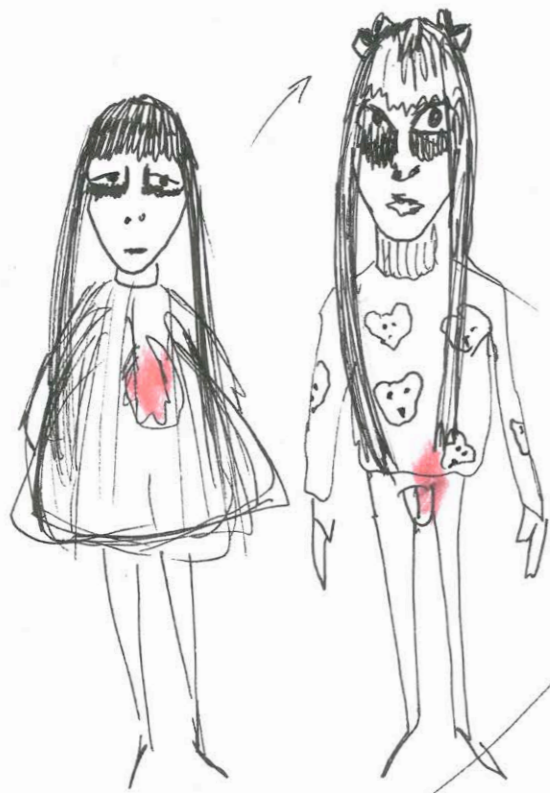
And now I just want to

feel it

AGAIN and AGAIN

and AGAIN

BLUT VON TOMATO BAMBOOSTICK
 Nädder Ideal Cos Play wohnt.
 Krank
 Babydoll Nartband oder
 Kindesputli + unter zwei
 im Kaukasuswerk an/Se...
 → Scham

sich selbst best aufsehen → Rolle
 des Täters ^{im Spiel} „Anwesen“ und
 am mit Stock selbst
 verleben?

Wippsauche so „Koch-
 seller“

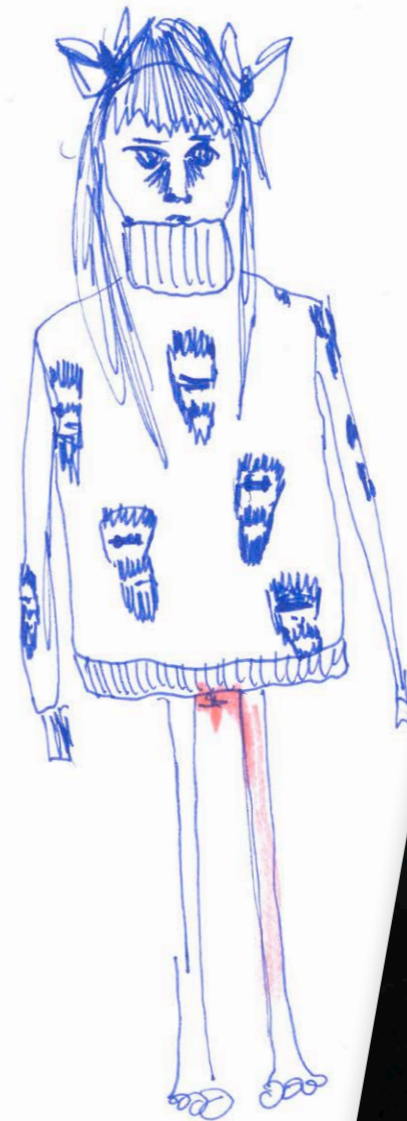

eigentlich nur Penis
 „Sonnenschein“
 (Umschalt) dildo in
 Rosa

als Gürtel

als
 Wunde

BE
FAITHFUL
TO YOUR
DREAMS

MALMÖ STADSTEATER

Regiassistent Julia Forne
Inspicient Kattis Blanking
Sufflör Nora Makander
Scenograf- och kostymörassistent Daina Kasperowitsch
Ljudassistent Jens Kilz
Originalmålningar Johan Sjövall, Lester Monzon, Maira Kalman
Citerad text ur "Strangeland", Tracey Emin

Medverkande i filmerna
Erik Olsson, Jonas Svensson, Kalle Magnusson,
Jens Kilz, Sven Boräng, Lillebror

Citat i föreställningsprogram
Strangeland av Tracey Emin
Fuck The Pain Away av Peaches
Wiegenlied av Johannes Brahms
Wasting My Young Years av London Grammar
Never Going Back (Sam's Theme) av The Scarlet Furies

Teknikmästare
Kalle Magnusson, ansvarig
Linda Andersson, rekvisita
John Conlon, ljud
Richie Gray, video
Olivia Hagander, ljus
Johanna Lindborg, ljus
Ingrid Stensson, ljus
Daniel Kullman, ljus
Bo Larsen, snickeri/svets

Teknisk koordinator Pontus Karlsson
Kostymkoordinator Mariane Josefsson
Kostymateljé Paola Billberg Johansson, Mariane Josefsson,
Emmy Jönsson, Andrea Stenman
Färgning och patinering Alicja Ekerholm
Påklädare Alicja Ekerholm

Producent Ingrid Fransson

Marknadschef Jenny Bång
Art director Johan Sjövall
Programredaktör/informatör Carin Hebelius
Kommunikatör Erik Roman
Serviceansvarig Inger Börjesson
Försäljningsansvarig David Ringqvist
Innesäljare Sofie Åström
Fotograf föreställningsprogram Sebastian Pircher
Fotograf pressbilder Emmalisa Pauly
Tryck KSPrint Digitaltryck, Malmö

Koordinator Smedjan Anders Källström
Koordinator Dekormåleri Elin Jonsson
Koordinator Snickeri Viveca Hofwimmer
Tapetserare Mikael Palmqvist
Specialeffektsmakare Magnus Nilsson
Konstruktör Anders Turesson
Scenografiteknisk samordnare Hansson Sjöberg
Dekorateljéchef Erik Pilesjö

Teknisk chef Dan Sörensen
Chefproducent Lisa Ericstam
Chef maskavdelningen Agneta von Gegerfelt
Chef kostymavdelningen Paola Billberg Johansson
Föreståndare kostymservice Gyöngyi Balázs
Ljusansvarig Sven-Erik Andersson
Transportansvarig Hans Wendel
Städledare Linda Lövgren

Chefsassistent Anna Andrén
Ekonomichef, tf VD och ansvarig utgivare Leif Jönsson

FOTOGRAFERING OCH LJUDUPPTAGNING ÄR
AV UPPHOVSRÄTTSLIGA SKÄL EJ TILLÅTEN

VAR VÄNLIG STÄNG AV MOBILTELEFONEN